

A Notre Dame-mal kapcsolatos erős motivációm valószínű magyarázata

Édesanyám a lehető legjobb anyuka volt, szép, jó, okos és szeretetreméltó. Alig követett el hibát. Viszont ő is része, elszennvedője volt a háborús, hidegháborús világnak, Európának és a zárt Magyarországnak. 1958-ban, amikor még kétéves sem voltam, az akkori viszonyokhoz képest óriási lehetőséget kapott. Fél évre Franciaországba utazhatott ösztöndíjjal. Nehéz döntés lehetett két kisgyereket itthonhagyni, de Anyut vonzotta a nagyvilág, a megismerés és megmértetés lehetősége, hát Apámmal megegyezett, hogy házvezetónőnk, Marika és a nagyszülők segítségével vállalják a gondozásunkat. Mostani felnőtt eszemmel nagyon jól meg tudom érteni a döntését, azonban gyerekként, alig kétéves babaként nem tudtam elfogadni, hogy hívom és nem jön. Valami dereng, hogy esténként a rácsos ágyban állva órákig bömbölök, követelve, hogy jöjjön már oda hozzám, de nem jött. Marika girbe-gurba betűkkel megírt leveleiből kiderült, hogy a kapcsolat létrehozására egyedül alkalmas postaládának kiabáltam, hogy: Anyu, gyere már haza! – ahova naponta záporoztak Anyu Klee, Miro és Rouault képeit hordozó, sűrűn teleírt képeslapjai. Természetesen nem mondtam le követelésemről, ragaszkodtam az Anyukámhoz, de a fél év annyira hosszú idő egy kétéves gyereknek, hogy kénytelen voltam valahogy megbirkózni a szörnyű helyzettel, és ideiglenesen megelégedni Apámmal, nagyszüleimmel és Marikával, mint pótszerekekkel. Arra nem emlékszem, hogy hazaérkezett Anyu. Hogy fogadtam, hogy öleltem, csókoltam. Biztos meg voltam sértődve a nagy boldogság mellett. Valahogy már nem ugyanaz az Anyu volt, aki azelőtt folyamatosan velem volt és biztonságot nyújtott. Nagy segítség volt Gyuri jelenléte, aki minden bizonnyal hasonlóan szenvedett az anyahiány miatt. Az biztos, hogy nagyon szolidárisak voltunk egymással. Aztán lassan visszazökkentünk egy régi-új kerékvágásba, de nagyon szigorú és elég hisztis gyerekként nőttem fel. Élete végéig ragaszkodtam Anyuhoz. Szinte egyfolytában vele voltam 70 éves koráig. Rengeteg csodás, felejthetetlen élmény köt hozzá, ... csak soha nem engedtem, hogy így hívjon: Nyuszek, ... pedig sokszor megpróbálta, egy fejszűvés kísérletében. Sérelem ért, pótolhatatlan hónapok, anya nélkül. Persze az értelmemmel megbocsájtottam, de zsigerileg bennem maradt traumaként ez a párizsi intermezzo. Máig rossz a lelkiismeretem, mert az utolsó napjaiban egyszer a beígért kórházi látogatásomkor bealudtam, és elkéstem 3 órát. Egyedül hagytam. Aznap vitték át az intenzív

osztályra. Lehet, hogy tudat alatt valami alantas bosszú élt bennem Párizs miatt? Nem direkt késtem. Mindennap bementem hozzá, de aznap bealudtam. Szégyellem, nagyon. Utána az intenzíven még sokszor találkoztunk. A nővérek a One way ticket-et hallgatták a Boney M-től, Anyu karját rázva énekelve kísérte, ezzel is csökkentve a távozás fájdal(m)át, én meg egy reklámfilmlet idézve a Coccolino macit utánoztam, amelyen garantáltan és harsányan nevetett A LEGJOBB ANYA! Anyukám, Anyu.

Teljesen posztmodern vagyok,

azaz, ahogy a szegedi bölcészek fogalmaztak, posztmagyar. Itt most, kérem, minden, de minden összeállt. Hollywoodi biciklilakat, szuperfinom gumiból készült úszószemüveg, étel, ital, gyümölcs, korszerű laptop és okostelefon. Ha a rózsaszín női biciklire felpattanok, pont elérem a 11:55-ös vonatot. Bea majd utolér, vagy az állomáson rátalál az őrizetlen biciklijére. A padon egy idős úr várakozik. Felrajzoltam még a zsebemben felejtett táblakrétával a forgalmi iroda falára egy szívet. Felvilágosítanak, hogy a „beért” vonat mintegy 10 percet késni fog. Közben elhagytuk Gátért. Bevillant, hogy a pökhendi Napfény Express többször nem várta be a zötyögős, életveszélyesen elhasználódott talpfákon lassan a célja felé botorkáló, egykocsis „vicinálist”. Mit volt mit tenni, próba-szerencse, felkapaszkodtam a hős kis vonatra, és helyet foglaltam. Közben mesterséges intelligencia segítségével pólóterveket készítettem: LOVEHUNGER HUNGARY felirattal.

Közben az élet nem állt meg, de a Napfény se várt be minket, hiába drukolt velem és üzengetett a kiskunfélegyházi állomásfőnököknek. Ajjaj, lekésem a tokiói lányt, aki várja a kalotaszegi hímzést a Nyugatiban.

Félegyháza. Egy órával később is megy tovább vonat Pestre. Üzenek Haragochinak (nem viccelek, ez a rendes családneve, akár Weörestől kapta volna), hogy jöjjön egy órával később ki. Csak kapja is meg! Csupa izgalom és kaland az élet. Most itt ülök az állomáson. A városba nem megyek fél órát csatangolni, mert gyűlölöm a bevezető út ráktól feldagadt fáit nézni. De a helyiek a farákra büszkék. Ez is idevonz néhány látogatót. Így itt ülök a váróterem padján, és szinkronba kerültem a mobilon bepötyögött novellával. Együtt izgulhat velem a nyájas olvasóm, hogyan fog végződni ez az eset. Sikeres lesz-e a japán–magyar találkozó, amelynek célja – a hímzett párnahuzat szemügyrevételén túl –, hogy a pályaudvartól nem mesz-

sze (itt „kőhajításnyira levő”-t lenne írni kedvem) található „Néptáncosok jelmez-kölcsönzője” elnevezésű boltot lesz-e időnk és alkalmunk meglátogatni, együtt? Mert Haragochinak 4-re haza kell érnie. Most 12:07 van. Várjuk együtt, izgalommal a fejleményeket! Közben nehezen megtalált kártyámmal vettem a restiben egy erős kávé. Keresgélemmel feltartottam egy kedves, középkorú MÁV tisztviselőt, akitől egyúttal bocsánatot is kértem, mondván: „Elnézést, hogy akadályozom a munkavégzésében az ügyetlenkedésemmel!”

„Hát igen, 14 órát kell lehúzni, de ezt nem nevezném munkának. Egy használható kocsink sincs. Mind elvitte Lázár a magánvasútjához!”

„A mozdonyokat?” – kérdeztem.

„Nem, a vagonokat.”

„Azok legalább nem romolhatnak el!”

„Dehogynem! Működniük kell a fékeknek, a fűtésnek, az ajtóknak, mindennek. Nem olyan egyszerű dolog ez, Uram! De az összes használható vagon is elvitte Lázár. Ez így nem munka, hanem szenvedés!”

Nem gondoltam volna, hogy ilyen rövid idő alatt ennyi hasznos információhoz jutok. Leültem és frissibe' bepötyögtem mindent a mobilomba. Egyenesen a főszerkesztő úrhoz címzett elektronikus levelembe.

Közben villog itt rozsdaszín háttér előtt, talpára állított háromszögben egy felkiáltójel, mellette fehér szöveg: Hamarosan nem fogsz tudni e-maileket küldeni. Érdekes, pedig fizettem valami extra tárhelyet is! Mindenesetre feladom, amit eddig írtam. Negyed óra múlva indul a következő vonat. A folytatást később küldöm. Még egy mondat a címről. Olyan jó, hogy mindenkivel lehet beszélgetni, hogy megpróbálták egyetlen utas miatt visszatartani az expresszt. Igaz, nem sikerült, de legalább megpróbálták. Mert uram-bátyám viszonyok vannak a hazámban, és legalább megpróbáltak segíteni. Akkor az újabb bejelentkezésig „A dios!” (Nem tudok spanyolul, ... se)

Tudod, Kedves?

Az ember éjjel felkel, pisil, mert valahogy – meg illik is egy bizonyos kor fölött valamilyen gyógyszert szedni, betegséget, kopottságot, fáradtságot imitálni – ki kell juttatni a bejuttatott kísérint. Sört, grapefruitlevet vagy ásványvizet. És akkor, ott és akkor meg kell küzdeni az elemekkel, a gravitációval és a hideg kövezettel, a nem teljesen megtisztított padló nehezen azonosítható haj- és szőrszálainak

talpamra ragadt együttesével, amelyet a küszöbbe rúgással veszélyeztetett csoszogással az ember igyekszik lekoptatni, hogy ne vigye vissza dolga végeztével a viszonylag tisztának elkönyvelt takarója és lepedője közé, abba a rétegbe, ahol a test is megpihen, enyhet lel átmenetileg. A program ilyenkor az alkalmasság kivívása önmagunk és a világ előtt. Szellemi és fizikai képességem birtokában, anynyi embertársamhoz hasonlóan majd reggel nekiindulok, hogy meghódítsam a Világot, amelyet hasonló, talpáraragacsolt masszától az idő múlásával szabadulni vágyó halandó lakik be, különböző orgánummal, lelki és testi alkattal megáldva, különböző szerepekbe kényszerülve. Mindezek a lények és csoportok egymás elismerésére, szeretetére és rajongására vágyva próbálnak szerencsét mindennap.

Gonoszság

Akkor volt gonosz, mikor még megérte gonosznak lenni
A jóságával volt gonosz, mert megőrültek a körülötte élők
Megőrültek, mert miatta nem mertek gonoszok lenni
Jó gonoszok lettek azzal, hogy jók lettek
Gonoszságával volt jó, mert senkinek nem kellett körülötte hálásnak lennie
Gonoszságból gonoszok lettek, hogy senki ne lehessen se hálás, se jó
A sok gonoszságból és hálátlanságból nőtt ki a jóság
Magától

Tudják Önök, milyen Erdély Miklós fiának lenni?

És a feldolgozás, mint húsipari tett?
Egyszerű kulturális elemcsere?
Családi rozsdamentesítés?

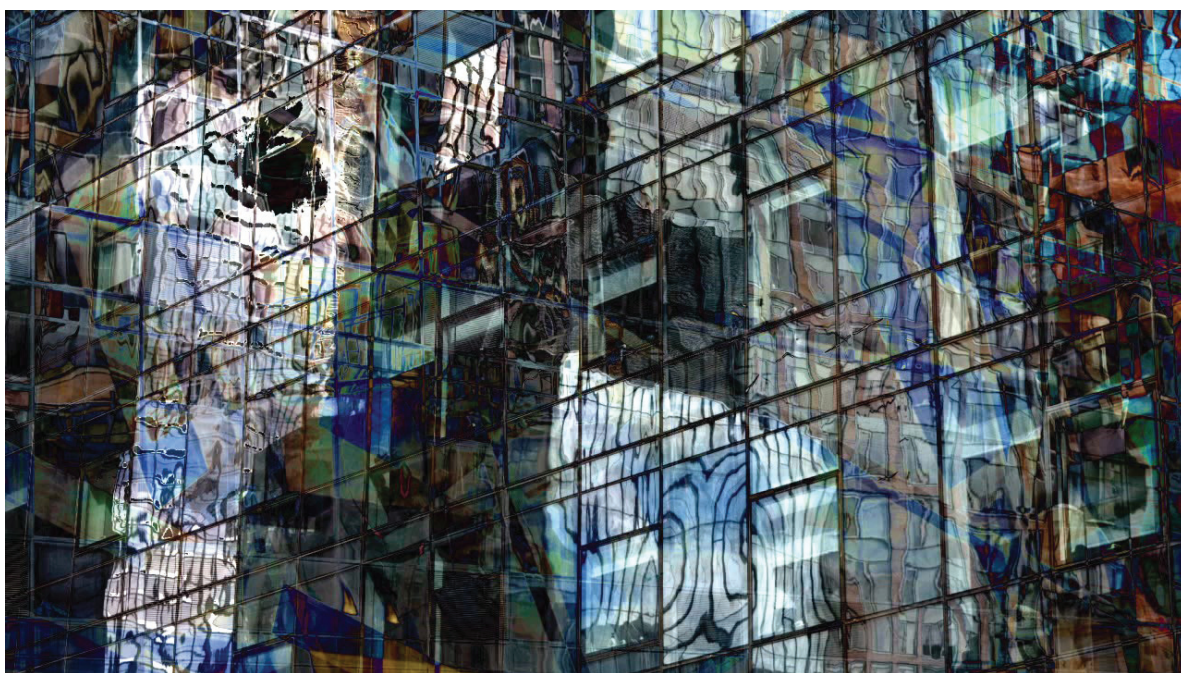
Hogy kell a múltba zuhanni összekevert ragokkal?
Meddig hígul a feltételezések hátonúszó szobra?
Mellékfeltételek, fel-ejtett kezekkel.
Hősi kiállítás lebontott talapzaton. Bontás, talpalávaló kényszerlebegés.
Az elszállítás céljából kettészakított múlt. Lassan hűlő rakomány.
Az évszakok idéznek. A hangok és illatok megtapadtak.

Horgászni sohasem járt.
A kétségesebben ködlámpát lebegtetett késői órán.

Megmaradt családok kistrikós mosolylegyintése.
Kétszer elvesztett kiscipők lelőhelye.

Visszaakasztom szekrényajtó-sodorta, kopott legényfogasomat.
Kimegyek, megfordítom az udvaron a kakast.
Eltervezem holnapi pazarlásaimat és hagyom,
hogy a pohár víz napkóstolta ízeit a föld beigya. Ő tudja, miért!

1991. április 12. Szeged

Kecskés Péter: Photismos 11 (2019)